

[Ministeren for Grønland.]

taler om tilstandene i Mozambique og Angola. Grønland ønsker TV, og Østgrønland bebrejder os stærkt, at Angmagssalik og Scoresbysund endnu ikke har fået radio.

Det er rigtigt nok, at massemedierne vil mindske sprogbarrieren ved at glatte ud på særpræget. Det har de gjort bl. a. med mit stærke, udtryksfulde vestjyske modersmål. I Grønland vil disse medier føre dansk ind i hjemmene og derved skabe et behov for at kunne forstå dansk. Men det vil også give adgang til rige kulturkilder, til en levende undervisning i skolerne også på grønlandsk og til underholdning og støtte til hjemmelivet. Og så er grønlænderne endelig bl. a. i den henseende ligesom andre mennesker, at de gerne vil have og ikke giver op, før de får TV. Det er en ganske naturlig egenskab, at mennesker længes efter mere livsfølelse og mindre isolation.

Et yderst beskedent tilløb til et lokalt TV, der så småt er ved at komme i gang, er da også blevet varmt anbefalet af landsråd og kommunalbestyrelser og pædagoger, og jeg har derfor den opfattelse, uden at man i og for sig har taget stilling til det store spørgsmål om dansk statsradiofoni og TV i Grønland, at det er en ting, som også myndighederne deroppe ønsker. Og så kunne jeg i øvrigt godt tilføje, at det er jo endelig for det første en grønlænder, der er chef for Danmarks Radio deroppe, for det andet er der grønlændere, der allerede har været i gang med at uddanne sig til en forestående TV-udvikling. Det var en af de ting, jeg blev spurgt om. Det er altså noget, der er en stærk interesse for.

Der er fra mange andre sider blevet talt om, at tiden nu er inde til, at vi formulerer en ny Grønlandspolitik. Det er også blevet sagt på den måde, at man nu må vælge mellem, at der for Grønlands vedkommende føres en integrationspolitik, hvorved man i videst muligt omfang inddrager det grønlandske samfund i rigets fællesskab, og hvor man overfører så mange af de hernede gældende ordninger til Grønland som muligt, og en mere selvstændig grønlandsk politik, hvor man forsøger at give Grønland dets egen identitet, og hvor Grønlands egenart kommer i højsædet. Vælger man den sidste politik, må Grønland gøres mere afhængig af konstant og stadig stigende økonomiske til-

skud fra Danmark, hvad der ikke fremmer selvbevidstheden, og den materielle fremgang vil i højere grad end nu være afhængig af, hvad den grønlandske befolkning selv er i stand til at præstere.

Men jeg vil gerne sige, at jeg i høj, høj grad er modstander af at stille tingene så hårdt op. Det er en kendsgerning, at Grønlandspolitikken altid vil befinde sig i et dilemma. Lige meget hvad vi gør, så vil det være galt ud fra forskellige forudsætninger. De, der har den forudsætning, at Grønland skal blive ved at være, jeg havde nær sagt et lukket samfund — det er der jo ikke tale om — men et isoleret samfund på den måde, at man fortsat bygger sin tilværelse op på grønlandske traditioner og vel dermed også på grønlandsk økonomi ud fra hensynet til det grønlandske sprog og kultur og med stærk hensyntagen til den etniske side af sagen — for dem, som har den opfattelse, er meget, meget af det, vi gør, og som bidrager til en integrering i Danmark og et fællesskab med Danmark, helt forkert. På den anden side står de, der har den opfattelse, at vi ikke kan leve sammen med Grønland i slægtled fremover, hvis Grønland synker ned eller holdes nede på et lavt stadi økonomisk, fordi grønlænderne ikke sættes i stand til at klare sig over for andre bl. a. på grund af manglende uddannelse og uden adgang til den europæiske eller til den dem omgivende verdens kulturgoder, simpelt hen fordi de ikke har nogen mulighed derfor. Vi åbner i så fald ikke gennem uddannelsen, ikke gennem litteraturen — måske har de et par hundrede bogtitler over for snese tusinde bogtitler på dansk — udveje for uddannelse og tilegnelse og oplysning, for forståelse af udenlandsk kultur.

Ja, det er de to alternativer. Jeg kan godt se, at meget af det, vi foretager os, bliver et kompromis imellem dem, et kompromis, der ikke virker, som det skal. Men jeg ville alligevel synes, at det, vi skulle gøre, som folketinget skulle være enig om, er at holde ud med den udvikling, der er startet i Grønland efter Hans Hedtofts rejse og betænkningen fra det udvalg, der nedsattes i 1950, og senere G60-betænkningen med de rettelser, der er kommet til den i tidens løb i kraft af folketingets beslutninger, holde ud med den, selv om det er et betydeligt offer for Danmark, men endelig også ud fra den opfattelse, at